

İman ve yalan

Re'fet Bey: "Meyve Risâlesinde, Âyetü'l-Kürsî'nin tetimmesi olan âyette ebced hesâbı ile 1417 tarihi çıkıyor. Bu tarihin hükmü ve mânâsı nedir?"

On Birinci Mes'elenin Haşiyesinin Bir Lâhikasına kaynaklık eden âyet Âyetü'l-Kürsî'den sonra gelen iki âyettir. Mânâları şöyledir: "Dinde zorlama yoktur. Artık hak ile batıl iyice ayrılmıştır. Kim insanları Allah'ın yolundan saptırıp isyana sürükleyen ve birer mâbud gibi kıymet verilen tâğûtları reddeder ve Allah'a iman ederse, işte o kopmaz ve kırılmaz sapa sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah her şeyi hakkıyla işitendir, her şeyi eksiksiz bilendir. Allah îmân edenlerin dostu ve yardımcısıdır. Onları inkâr karanlıklarından kurtarıp hidâyet nûruna kavuşturur. İnkâr edenlerin dostu ise tâğûtlardır; onları îmân nûrundan mahrum bırakıp inkâr karanlıklarına sürükler. İşte onlar Cehennem ateşinin ehlidir. Orada ebediyen kalacaklardır."1

Âyet, dinde zorlama olmadığını, hak ile bâtılın birbirinden iyice ayrıldığını, tâğûtları reddeden ve Allah'a îmân edenlerin kopmaz bir kulpa yapışmış olacağını, îmân edenlerin dostlarının Allah olduğunu, inkâr edenlerin ise tâğûtlarını dost edinmiş olacaklarını gündeme alan mesajlarıyla sanki çağımıza husûsî bir biçimde hem şefkatle, hem de tokatla bakıyor gibidir. Üstad Hazretleri de bu iki âyetten ebced hesabıyla çağımıza bakan tarihler çıkarır.2 Bu tarihlerden birisi de, "İnkâr edenlerin dostu tâğûtlardır" cümlesinin ebced hesabı ile karşılığı olan 1417 tarihidir. Ki, içinde bulunduğumuz rûmî yıl 1418; hicrî yıl ise 1423'tür.

İnsan îmân ettiğinde, Allah yolunda kopmaz bir ip olan Allah'ın kitabına sımsıkı bağlanır. İnkâr ettiğinde de, kendisine bağlanacağı, inanacağı, kulu ve kölesi olacağı bir "tâğût" bulur. Yani ya Allah'a îmân eder, Allah'ın kulu ve kölesi olur, yalnız O'na ibâdet eder, yalnız O'na sığınır ve yalnız O'ndan yardım ister. O'nun için yaşar, O'na döneceğini ve O'na hesap vereceğini bilir. O'na ve O'nun dînine hizmet eder. Ya da Allah'a îmân ve itaat etmez, ama dünyevî putların kölesi olmaktan da kendini kurtaramaz.

Yani, yol ikidir. İnsan, iki yoldan birisini tercih etmekle mükelleftir. Allah'a îmân ederse Allah'ı dostu bulacak, Allah'a dost olacak, Allah'ı sevecek, Allah'ın rızâsını arayacak, Allah tarafından sevilecek ve Allah'tan yardım görecektir; Allah'ı bırakıp

tâğûtları tercih ederse, aydınlıktan karanlığa çıkacak, tâğûtları tokatları gibi yüzünde şaklayacak. Yani bir yanda Allah'a îmân, itaat ve teslîmiyet, diğer yanda tâğûtlar. Bu, tarih boyunca böyle ola gelmiştir.

Demek insan Allah'a iman etmemekle kolay ve hafif bir yol bulduğunu boşuna zannetmektedir. Aslında en zor ve en çetrefilli çıkmaz bir sokakta yuvarlanmaktadır. Dünyevî putların kahrını çekmek daha zor ve daha sıkıntılıdır çünkü. Kendisine karşı kusur işlediğinde affı ve bağışlaması yoktur. Yağcılık yaptığında şefkatini, merhametini ve mükâfatını görmez.

İnşaallah; "Allah'a iman" noktasında dünya çapında bahar sancıları yaşıyoruz. Baharda bereket ve hayat getiren fırtınalar ve tecelliler bazen ağır gelebilir, şiddetli olabilir, can yakabilir, göz yaşartabilir. Ama dünyada dünya için yaşamıyoruz. Allah için varız ve Allah'a döndürüleceğiz. O halde vereceğimiz bedel, göreceğimiz mükâfat yanında elbette çok ucuz düşecektir. Çünkü Allah cömerttir, Allah zengindir, Allah kadir-kıymet bilendir, Allah en iyisiyle karşılık verendir, Allah ihsan ve ikram edendir, Allah unutmayandır, Allah ölümsüzdür. Allah inananlarla beraberdir.

Bununla berâber, Cenâb-ı Hakkın, îmân, hidâyet, huzur ve muvaffakiyet nimetlerini bize pahalı vermemesi, elbette duâmız ve dileğimizezdır. Binâenaleyh, verilen bu tarihleri gelecek bahar noktasında hayra yormalı ve vazifemize devâm etmeliyiz.

Dipnotlar:

- 1- Bakara Sûresi, 2/256, 257;
- 2- Asâ-yı Mûsâ, s. 79.